

No és moment de pactes. Calen decisions. Independència

written by Llorenç Prats | 6 de maig de 2020

Des d'Espanya hi ha una urgència notòria per fer uns pactes que calmin les aigües de la situació econòmica que ha provocat la Covid-19. Volen solucions que no han buscat mai i sempre han estat en perjudici dels catalans, sobretot si pertanyen als sectors industrials i comercials de les PIMES.

El 2020 tanmateix no és el 1977. Catalunya ha celebrat el 2017 un referèndum d'autodeterminació i els presos polítics catalans viuen un càstig espanyol fruit d'una innocència impertinent. La societat catalana ha madurat, en especial des que el 2009 es van iniciar les consultes populars per a la independència i el seu esforç va culminar amb la constitució de l'Assemblea Nacional de Catalunya. I ara el moviment polític de Primàries Catalunya creix amb força.

Els governs autonòmics catalans han fet i continuen fent la rosca al sistema de dominació espanyola, fins i tot, ara sí, posant centenars de morts damunt la taula a conseqüència de la improvisació i la mala gestió. Però això tampoc ve al cas a l'hora de respondre a les inquietuds de futur dels catalans. Haurà de ser, potser, l'economia la que recordi als seus polítics que amb Espanya i dins la seva lògica no hi ha possibilitats d'èxit en termes nacionals però tampoc de gestió mínimament responsable.

El que vindria, amb una eventual intervenció europea en forma de *troika* del govern espanyol, com va passar a Grècia, posaria les coses al seu lloc: la inutilitat de l'actual gestió de les institucions autonòmiques catalanes per assolir la independència. El sistema jurídic espanyol és una teranyina pensada quasi exclusivament per mantenir el "Atado y bien atado" que es va subscriure el 1977 i ara es pretén renovar

amb un nom diferent.

L'endeutament espanyol és molt gran i encara creixerà més. Ningú diu la veritat i tot es manté estàtic per la via autoritària i de la por, si cal doblegant, fins on calgui, l'estat de dret. La democràcia pateix en tots els aspectes quan no resol correctament la representació política i l'esquer d'accedir al poder executiu va per davant de les millors solucions per a tots i totes.

Si com sembla, del que es tracta amb uns suposats pactes és obertament de donar un xec en blanc amb una escadussera menció a una reforma constitucional espanyola, s'ha de recordar, més que mai, la legitimitat del referèndum d'autodeterminació de Catalunya del 2017 i de com els catalans tenen pendent fer valer l'aixecament de la suspensió d'independència. Aquest és el marc real que no vol resoldre l'Estat espanyol i el que els polítics catalans tenen obligació de dur, com ho intenta la CUP.

La societat europea, en especial també la catalana, haurà d'afrontar alguns reptes severos. Sacrificis, en diuen. I per fer-ho es prodigarà la paraula unitat, com a element de compromís. Doncs bé, davant de tot això, i més enllà de declamacions transitòries d'oportunitat, convé recordar tot el valor de la democràcia i la legitimitat, insisteixo, inqüestionable del referèndum d'autodeterminació amb el mandat democràtic que ha sorgit i que roman intacte.

Europa podria caure en errors greus com els que va provocar el 1938, després dels acords de Munic, quan va donar via lliure al feixisme, amb tot el que va suposar. Europa va fallar i ara també podria fer-ho. Els catalans ho poden evitar si demostren fins a quin punt els valors col·lectius de la llibertat i la participació política tenen valor. I això, ara i aquí, passa estrictament per defensar íntegrament els efectes jurídics del seu referèndum d'autodeterminació. Ni més ni menys.

No és un tema de patronal o treballadors, ni de pensionistes o contribuents. És un tema de consciència col·lectiva per assumir reptes conjuntament i buscar les millors solucions, sense defallir. A l'Estat espanyol, ara això no és possible. La unitat espanyola només té sentit sense, entre altres, la nació catalana amb la seva independència. I tot plegat, si és el cas, amb un retrobament dins l'Europa real, sigui o no la de les institucions actuals.

Quan la sobirania nacional espanyola és una qüestió precària o merament cosmètica, com passa a l'Estat espanyol, la normalitat –però encara més la gestió d'una crisi– es converteix en un mercadeig de qualsevol cosa menys de responsabilitats o de deures lleials. Per això, la demanda urgent de regeneració democràtica que lidera Primàries Catalunya.

No hi ha espai, per tant, per als catalans amb les actuals forces polítiques d'ERC o JxCAT, i salvant la CUP, en uns impossibles pactes “de reconstrucció nacional espanyola”. Cap artificial majoria democràtica ho pot desvirtuar i tampoc el millor finançament autonòmic ho arreglaria. Només val del tot el mandat del Primer d'Octubre.